

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939125552.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

SLUTNING.

Valdemars og Helvigs Datter
Hersked nu ved Nordens Strand,
Aar for Aar der læstes Messer
I det hele danske Land.

Messer for de Dødes Sjæle
Paa den høie Dronnings Bud,
At Kong Volmer og hans Hustru
Kunde fries af Skærsild ud.

Bønner steg fra Issefjorden
Til det fjerne Vesterhav,
Allerivrigst bad Hr. Erland
Ved den døde Konges Grav.

Skjøndt hans Haar var hvidt af Ælde,
Læste Messer dog hans Mund,
End det hed, at Kongen jaged
Over Sø ved Øresund.

Erland stod i Sorø Kirke,
Eensom han i Choret treen,
Hvor den sorte Marmorkiste
Dækked Konning Volmers Been.

Tredive Vintre var forsvundne,
Siden Liget her blev sat,
Trende Gange ved dets Kiste
Læstes Messer Dag og Nat.

186

Solen alt i Vest var dalet,
Mørket spredtes over Jord,
Maanen sendte sine Straaler
Ind i Kirkens høie Chor;

Gled forbi de lange Vinduer,
Stirred ned paa Kongens Grav,
Nærved den stod Biskop Erland,
Støttet til sin Sølvstav.

Og han syntes, at der svæved
Gjennem Luft en Foraarsvind,
Lyse Skikkelser sig vugged
I det klare Maaneskin.

Og det var, som om de peged
Mod en fjern og deilig Strand,
Og det var, som om han skued
Livets lyse Morgenland,

Hvor forløste Sjæle mindes
Jorden som en dunkel Drøm,
Og hvor Aanden, som en Due,
Svæver over Dødens Strøm.

Pludselig ved Erlands Side
Klang det liig en venlig Trøst,
Og han syntes, at han kjendte
Volmer paa hans skønne Røst:

187

»Herrens Miskundhed og Godhed
Sletted ud min Brøde svar,
Hvad jeg synded, er tilgivet,
Som jeg selv tilgivet har.

Tidens Haardhed og dens Vantro
Straffer en retfærdig Gud,
Men den Fred, som Naaden skjenker,
Maales ei af Tiden ud.«